

Luca Di Fulvio

ÁLMOK
BANDÁJA

HISTORY
VÁLOGTÁS

Cetta és fia, Christmas Olaszországból menekült az erőszak és a viszontagságok elől Amerikába, a remények országába. A nő egyetlen vágya, hogy a kisfia igazi amerikai legyen: szabad azért, hogy boldog lehessen, de mindenekelőtt szabad azért, hogy önmaga lehessen.

Ám a huszadik század eleji New York külvárosaiban „amerikainak lenni” egyben azt is jelenti, hogy konfrontálódni kell a világ minden szegletéből érkező emigránsok közösségével, amelyben a törvényeket a gengszterek és az embereik diktálják. Ebben a helyzetben nem könnyű élni és az álmokért küzdeni, hacsak nincs az embernek különleges tehetsége. Christmas biztos számíthat a rendkívül élénk fantáziájára és arra a képességére, hogy amit mesél, azt hihetővé is tegye olyan történetekkel, amelyek álmოდzásba ringatnak mindenkit, aki csak hallgatja. Így születik meg a Diamond Dogs képzeletbeli bandája, amely mindössze két kisfiúból áll, mégis képes egész New York urává válni, sőt az első független rádiócsatorna segítségével a város minden lakásába eljutni.

Az Álomok bandája Christmas és Cetta története, és minden emberé, akinek az élete az övékbe fonódik a huszadik század elejétől 1929-ig, Olaszországtól az örült húszas évek New Yorkján át Kaliforniáig és a születőben lévő hollywoodi filmiparig. Kitűnő példája annak, hogyan lehet tiszta szívet megőrizve ésszel feljutni a ranglétra legaljáról akár a legtetejére, hogy érdemes kitartani az álmaink mellett, mert megvalósulhatnak, ha harcolunk értük.

Luca Di Fulvio egy igazi nagyregénnyel ajándékoz meg bennünket, amely mesél a rádió, a mozi, a Broadway, a reklámok, a felhőkarcolók, az autók – de mindenekelőtt egy nagy szerelem, Ruth és Christmas szerelmének – születéséről, és egy álmom erejéről, amely talán még a valóság felett is győzedelmeskedhet.

LUCA DI FULVIO (Róma, 1957. május 13.) olasz író.

Mielőtt saját színházi társulatot (La Festa Mobile) alapított volna, lehetősége nyílt együtt dolgozni többek között Andrzej Wajdával is a Living Theaterben. Thomas Mann Tonio Krögerjéből színházi feldolgozást készített, illetve filmforgatókönyvek írásában vett részt.

Az *Álmok bandája* 2012-ben Olaszországban és Németországban hónapokig a könyveladási listák élén állt.

Könyveit számos országban kiadták – Spanyolországtól Oroszországig, Franciaországtól Japánig.

„A történet rabul ejt. Nem tudtam a könyvet letenni, annyira tudni akartam, hogyan folytatódik a kisfiú története.”

Amazon

„Ez a könyv egy olyan utazás, amelyről az ember azt kívánja, hogy soha ne érjen véget.”

La repubblica

„Színes, szókimondó és könyörtelen. Egy könyv, amit nem csak egyszer olvas el az ember.”

Oberurseler Stadtkurier

„Éles karcolat a húszas évek New Yorkjáról, mely Sergio Leone Volt egyszer egy Amerika című filmjének képeit idézi.”

L'unitá

LUCA DI FULVIO

ÁLMOK BANDÁJA

— részlet —

4.

Manhattan, 1922

- Miféle név ez?
- Törődj a magad dolgával!
- Ez négereknek való név.
- Szerinted négernek nézek ki?
- Olasznak sem nézel ki.
- Amerikai vagyok.
- Hát persze... – nevettek a körülötte álló fiúk.
- Amerikai vagyok.
- Ha be akarsz lépni a bandánkba, meg kell változtatnod ezt a vacak nevet.
- Kapd be...
- Kapd be te, szaros Christmas.

Christmas Luminata imbolyogva, lassan, zsebre dugott kézzel eloldalgott. Szőke hajtincsét a homlokába fésülte, az ajka fölött és az állán gyér, világos szőrzet serkent. Tizennégy éves volt, de a tekintete egy felnőtté, mint oly sok kortársának, akik a Lower East Side ablak nélküli lakásaiban nőttek fel.

– Saját bandám lesz, marhák! – kiáltotta, amikor már biztos volt benne, hogy kőhajításnyi távolságon túl ért.

Úgy tett, mintha nem érdekelné az őt követő gúnyolódók kórusa, mialatt egy piszkos, kövezetlen kis sikátorba befordult. Ám amint egyedül maradt, Christmas kiengedte a haragját, és belerúgott egy bádog, lyukakkal teli, rozsdás szemetesvödörbe egy kis üzlet hátuljában, amelyből tőkehús édeskés illata terjengett. Egy kis, kövér és a rühtől ritkás szőrzetű kutya, amelynek dülledt és

vörös szeme mintha egyik pillanatról a másikra ki akarna ugrani a szemüregéből, dühödten ugatva, fejvesztve rohant ki az üzletből. Christmas lehajolt, rámosolygott, és nyitott tenyerét felé nyújtotta. A kutya, amely megszokta, hogy a rúgásokat ki kell kerülnie, megállt, bizonyos távolságban lecövekelt, még egy utolsót vakkantott, de most már magas, meglepett hangon. Akár egy vonyítás. Majd még jobban kimeresztette azt a szörnyűséges, düledt szemét, előrenyújtotta tömzsi nyakát, és remegő orrlyukát a kéz felé tolta. Halkan morogva tett néhány félénk lépést, megszaglásztta Christmas ujjbegyét, aztán rövid, csonka farkát lassan, méltóságteljesen csóválni kezdte. A fiú nevetett, és megvakarta a hátát.

Az üzlet hátsó ajtaján egy véres kötényű férfi nézett ki, kezében hatalmas késsel. A kutya és a fiú felé pillantott. – Azt hittem, megölték – szolt.

Christmas éppenhogy csak felemelte a fejét, némán bólintott, aztán tovább vakarászta a kutyát.

– Elkapod a rühöt, fiú – szolt a férfi.

Christmas megrándította a vállát, de nem hagyta abba a kutya kényeztetését.

– Előbb-utóbb megölik nekem – szolt újra a hentes.

– Kik? – kérdezte Christmas.

– Azok a huligánok, akik errefelé kódorognak – felelte a hentes. – Te is közülük való vagy?

Christmas a fejével intett, hogy nem. A szőke tincs a levegőben repkedett. A szeme egy pillanatra elsötétült, aztán ismét felcsillant, a kutyára nevetett, aki morgott örömeiben.

– Jó ronda, mi? – kérdezte a férfi, miközben a nagy kés pengéjét a kötényébe törülte.

– Na igen – nevetett Christmas. – De meg ne sértődjön.

– Egy alak adta el nekem tíz éve. Azt mondta, fajtiszta – mondta a hentes, a fejét rázta. – De megszerettem – aztán megfordult, hogy visszamenjen az üzletbe.

– Meg tudom védeni – szólalt meg Christmas gondolkodás nélkül.

A hentes megfordult, és kíváncsian ránézett. Egy tizennégy éves fiú, vékony, foltozott nadrágban, túl nagy, saras és lótrágyától piszkos cipőben, amelyet ki tudja, honnan szerzett.

– Attól fél, hogy megölik, nem? – kérdezte Christmas miközben felállt. A kutya a lábához dörgölözött. – Megvédhetem, ha annyira fontos magának.

– Miket beszélsz, fiú? – A hentes nevetésben tört ki.

– Hetente fél dollár, és megvédem a kutyáját.

Az erős és tekintélyes férfi véres kötényében hitetlenkedve csóválta a fejét. Vissza akart menni dolgozni, nem szerette őrizetlenül hagyni az üzletét, amely tele volt nyomorúságos húscsapatokkal, amelyet a negyed igen kevés nyomorúságos lakója engedhetett csak meg magának. De nem ment vissza. Gyors pillantást vetett az üzlet belsejébe, aztán visszafordult ehhez a különös fiúhoz. – És hogyan?

– Van egy bandám – vágta rá Christmas. – A... – kicsit habozott, a lábához dörgölöző kutyát nézte. – A Diamond Dogs – jutott eszébe.

– Nem akarok barmok közötti bandaháborút – merevedett meg a férfi, és ismét benézett az üzletébe, de nem ment be.

Christmas zsebre dugta a kezét. Az egyik cipője hegyéről levett egy kis port. Aztán még utoljára megsimogatta a kutyát. – Hát, ahogy szeretné. Az előbb azt hallottam... nem, semmi... – aztán úgy tett, mintha sarkon fordulna.

– Mit hallottál, fiú? – állította meg a hentes.

– Azok ott – és Christmas egy gyors pillantással a sarok felé intett, ahonnan még hallatszott a banda zajongása, amely éppen az előbb utasította őt vissza – azt mondták, hogy van egy kutya, amelyik folyton ugat, nagy felfordulást csinál, és...

– És...

– Semmi... talán egy másik kutyáról beszéltek.

A hentes kezében a nagy késsel a sikátor közepénél érte utol Christmast. Kopott zakója gallérjánál fogva megragadta a fiút. Erős, nagy keze volt, akár egy fojtogató gyilkosé. Néhány araszsal magasabb volt, mint Christmas. A kutya aggodalmasan nyüszített. – Ennek a rühösnek soha senki nem tetszik. De te igen, te tetszel neki, becsületszavamra – szólt fenyegető hangon a hentes, és mélyen Christmas szemébe nézett. – És én megszerettem őt.

A férfi még szemtől szemben, némán méricskélte a fiút, miközben a vonásait meglepett arckifejezés lágyította meg. Meglepett, mert maga sem tudta elhinni azt, amit éppen tenni készült. – Igaz, ez itt nagyobb haddelhaddot csinál egy feleségnél – szólt a kutyára mutatva, amely lógó nyelvvel zihált. – De legalább nem kell megkefélnem – és elégedetten nevetett az élcen, amelyet már ki tudja, hányszor sütött el. Aztán felhajtotta a kötényét, és véres kezével a mellényében kutatott – a fejét csóválva amiatt, amit

éppen tett –, a zsebéből előhúzott egy féldolláros pénzermét, és Christmas kezébe nyomta. – Biztosan megbolondultam. Fel vagy véve – és tovább csóválta a fejét. – Menjünk, Lilliput – szólt végül a kutyának, és visszament az üzletbe.

Amint a hentes eltűnt, Christmas a pénzermére nézett. Csillogó szemmel ráköpött, és az ujjbegyével megfényesítette. Az üzlettel szemközt a falnak vetette a vállát, és nevetett. Nem úgy, mint egy felnőtt. Nem is úgy, mint egy kislány. Mint ahogyan a szőke haja nem volt olaszos, és a sötét szeme nem volt íres. Egy néger nevű fiú, aki nem tudta pontosan, ki is ő. – A Diamond Dogs! – nevetett elégedetten.

5.

Manhattan, 1922

Az első, akit megkérdezett, Santo Filesi volt, egy csupa pattanásos, fekete, göndör hajú, sovány kortársa, aki vele egy házban lakott, és akivel, ha találkoztak, köszöntek egymásnak, semmi több. Santo ugyannyi idős volt, mint Christmas, és a negyedben azt beszéltek, hogy iskolába jár. Az apja rakodómunkás volt a kikötőben, alacsony és zömök férfi, aki a súlyoktól örökre megsántult. Azt beszéltek – mert a negyedben mindig beszéltek ezt is, azt is –, hogy fél kézzel felemel egy mázsát. És mert tisztességes és szelíd ember volt, aki még részegen sem erőszakoskodott, tisztelték, és senki nem zaklatta. Olyasvalakivel, aki fél kézzel megemel egy mázsát, sosem lehet tudni. Santo anyja viszont épp olyan aszott volt, mint a fia. Hosszúka arcú volt, és még hosszabb metszőfoga, amitől úgy nézett ki, mint egy szamár. A bőre sárga volt, a keze száraz, bütykös és fürge, mindig készen állt rá, hogy a fiának lekeverjen egy pofont. Olyannyira, hogy Santo minden alkalommal, amikor az anyja hadonászott, ösztönösen védte az arcát. Filesi asszony abban az iskolában takarított, ahová – azt beszéltek – Santo járt.

– Igaz, hogy az anyád krémet készít neked a pattanásaidra? – kérdezte Christmas, amikor az utcán összetalálkozott Santóval másnap reggel, miután a hentes felvette, hogy Lilliputot megvédje.

Santo felhúzta a vállát, elpirult, és megpróbált útjára menni.

– Jaj, most megsértődöttél? – eredt utána Christmas. – Nem ug-ratni akarlak, esküszöm.

Santo megállt.

– Be akarsz lépni a bandámba? – kérdezte Christmas.

– Milyen banda? – kérdezte Santo elővigyázatosan.

- A Diamond Dogs.
- Soha nem hallottam róluk.
- Értesz a bandákhoz?
- Nem...

- Nos, akkor mit sem számít, ha nem hallottál rólunk. Nem vagy benne a körforgásban – mondta Christmas.

Santo ismét elpirult, és lesütötte a szemét. – Kik vagytok? – kérdezte félénken.

- Jobb, ha nem tudod – felelte Christmas, és óvatosságot színelve körülnézett.

- Miért?

Christmas közel ment hozzá, megfogta az egyik karját, és egy oldalsó közbe húzta, amelyet elöntött a szemét. Aztán visszament, és egy pillanatra kikukucskált az Orchard Streetre, mintha azt ellenőrizné, nem követte-e valaki. Végül gyorsan, halkán így szólt: – Mert ha megkínoznak, akkor sem tudsz köpni.

- Ki kínozna meg?

- A francba is, tényleg zöldfülű vagy! – tört ki Christmas. – Semmit nem tudsz. Mégis hogy élsz te? Mondd csak, igaz, hogy iskolába jársz?

- Hát, többé-kevésbé...

Christmas ismét kinézett az Orchard Streetre, körülkémlelt, majd – arcán aggodalmas kifejezéssel – hirtelen visszahúzódott, és a síkator vége felé taszigálta Santót, kényszerítette, hogy egy halom szemét mögé rejtőzzön. Intett neki, hogy ne beszéljen. Megvárta, amíg egy hétköznapi kinézetű férfi elhaladt mellettük, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. – A francba... láttad?

- Kit?

- Figyelj, tegyél meg egy szívességet. Eredj, és nézd meg, hogy még mindig a méz körül dong-e.

- De ki? Milyen méz körül?

- Az az alak? Láttad? – és Christmas a gallérjánál fogva megragadta Santót.

- Igen... azt hiszem, igen... – dadogta a fiú.

- Azt hiszem, azt hiszem... és te akarsz a Diamond Dogs tagja lenni? Talán rosszul ítélek meg, de...

- De?

- Élénk észjárásúnak látszottál. Figyelj, tedd meg ezt a szívességet, aztán elköszönünk egymástól, és spongyát rá. Menj, és nézd meg, hogy ott van-e még, vagy már olajra lépett.

– Én?

– A francba is, ki, ha nem te? Téged nem ismer. Gyerünk, be-szari, mozdulj már!

Santo felkelt bűzös rejtekhelyéről, és bizonytalan léptekkel az Orchard Streetre ért. Esetlenül körülnézett, azt a hétköznapi kül-sejű embert kereste, akiről most már azt gondolta, hogy valami veszélyes bűnöző. Amikor visszatért, Christmas észrevette, hogy a léptei magabiztosabbak lettek. Santo az egyik ujját a nadrágszí-jába akasztotta, és így szólt: – Szabad az út.

– Nagy voltál – felelte Christmas, és felállt.

Santo elégedetten mosolygott.

Christmas vállon veregette. – Gyere, együnk meg egy fagylal-tot szódavízzel, aztán mindenki megy a maga útjára.

– Fagyfaltot szódavízzel? – meresztette nagyra a szemét Santo.

– Igen, mi van ebben?

– Öt centbe... kerül...

Christmas nevetett, és megrándította a vállát. – Pénz, csak pénz. Elég, ha van, nem?

Santo nem akart hinni a saját fülének.

Amikor beléptek a Cherry Street piszkos kis üzletébe, Christmas görcsösen szorongatta a féldolláros pénzerméjét. – Idehallgass – mondta Santónak, miközben leült a bárszékre – én ma már kettőt megettem, és egy kicsit bántja a gyomromat, nem tudok egy har-madikat is bedobni. Felezzünk el egyet, te úgysem vagy hozzá-szokva, és egy egésztől még rosszul lennél. Óvatosan kell bánni ezzel a dologgal. – Aztán rendelt Eperkétől – akit a fél arcát bebor-ító, nagy, csillogó, piros anyajegyéről neveztek el így – egy kelyhet két szívószállal, és halálos dőféssel a szívében megcsilingeltette a pulton az egyetlen pénzermét, amely a zsebében volt.

Néhány pillanatig egyik fiú sem szólalt meg. Mindketten hoz-zátapadtak a szívószálukhoz, és megpróbáltak egy kicsit többet kiszívni, mint az őket megillető fél adag.

– Nos, mit jelent az, hogy többé-kevésbé iskolába jársz? – kér-dezte végül Christmas, miközben belenyomta az ujját az üres ke-helybe, majd lenyalta.

– Azt, hogy délutánonként az egyik tanárnő nyelvtant meg történelmet tanít nekem, mert az anyám ott takarít. Vagyis nem vagyok beiratkozva, érted? – védekezett Santo. – Sőt fütyülök az iskolára – nyomatékosította ügyetlenül vagánykodva.

– Barom vagy, Santo. Mi a francot akarsz az életeddel kezdeni? Te nem vagy olyan, mint az apád, soha nem fogsz fél kézzel felemelni egy mázsát. Ha tanulsz valamit, az csak hasznodra válhat – vágta rá gondolkodás nélkül Christmas. – Irigyellek.

– Tényleg? – kérdezett vissza Santo felvillanyozva.

– Azért ne bízd el magad, zöldfülű, pöffeszkedsz itt, mint egy pulyka. Ezt csak úgy szokás mondani – javította ki magát azonnal Christmas.

– Ja, vagy úgy... – szólalt meg halkan Santo, miközben az üres fagyaltos kelyhet nézte. – Neked mindened megvan.

– Nos, nem panaszkodom.

Santo a földre sütötte a szemét, csendesen. Egy kérdés feszítette belülről. – Akkor... tagja lehetek a Diamond Dogsnak? – bökte ki végül.

Christmas egyik kezével befogta a száját, és egy pillantást vetett Eperkére, aki az egyik sarokban szundikált. – Megbolondulnál? És ha meghallja?

Santo ismét elpirult.

– Nem tudom, hogy megbízhatok-e benned – szólalt meg halkan Christmas, és hosszasan Santo szemébe nézett. – Engedd, hogy átgondoljam. Ezt a dolgot nem lehet félvállról venni. – Christmas kiolvasta Santo szeméből az égető csalódottságot. Magában mosolygott. – Rendben, próbára bocsátalak. De próbaidőn vagy, világos?

Santo egy gyerekes kiáltással hirtelen átölelte.

Christmas kibontakozott. – Hé, a Diamond Dogsban ezeket a lányos dolgokat kerüljük.

– Igen, igen, ne haragudj, csak... csak... – dadogta Santo izgatottan.

– Rendben, rendben, hagyjuk. Térjünk az üzletre – szólalt meg ekkor Christmas, majd lehalkította a hangját, és a bandája egyetlen tagja felé hajolt, miután még egy pillantást vetett Eperkére. – Igaz, hogy az anyád krémet készít neked a pattanásaidra?

– Hogy jön ez ide?

– Első szabály. Kérdéseket én teszek fel. Ha nem érted rögtön, később megérted. És ha később sem értenéd, emlékezz rá, hogy mindig megvan az oka, világos?

– Rendben... igen.

– Mi igen? Az anyád készít neked krémet? Ő készíti?

Santo bólintott.

– És szerinted használ?

Santo ismét bólintott.

– Nem gondolnám, ne haragudj, hogy ezt mondom – mondta Christmas.

– Használ, tényleg. Különben sokkal több lenne.

Christmas megdörzsölte a tenyerét. – Én hiszek neked. Akkor most mondd meg nekem: ez a krém szerinted jó volna rühösség ellen?

– Nem tudom... miféle rühösség? – ütközött meg Santo.

Christmas megint hozzá hajolt. – Valaki, akit megvédünk. Jól fizet. De a kutyája rühös, és ha én meg te kigyógyítjuk, még több pénzt akasztunk le az illetőről – és az egyik körmével megkocogtatta a kehely üvegét.

– Jó lehet – felelte Santo.

– Rendben – szólt Christmas, és felállt. – Ha be akarsz lépni a Diamond Dogsba, meg kell fizetni a csatlakozást. Gondoskodj egy nagy adag krémről. Ha használ, hozzánk tartozol, és megkapod a saját részed.